

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1862/2024
21.08.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Иване Рађеновић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Весна Бланић, адвокат из ..., против тужених Града Зајечара, кога заступа Правобранилаштво Града Зајечара и Стамбене заједнице зграде у Улици Пана Ђукић .., коју заступа Милан Павловић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама тужиле и туженог Града Зајечара изјављеним против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1318/2023 од 13.07.2023. године, у седници одржаној 21.08.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж 1318/2023 од 13.07.2023. године у преиначујућем делу става првог изреке у одбијајућем делу и у ставу другом изреке у односу на туженог Град Зајечар, као и трећем ставу изреке и у овом делу предмет **ВРАЋА** другостепеном суду на поновно суђење.

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог Града Зајечара изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1318/2023 од 13.07.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог Града Зајечара изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1318/2023 од 13.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П 518/22 од 12.01.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезани су тужени да тужилци солидарно, на име накнаде штете због претрпљене тешке телесне повреде дана 12.07.2018. године, исплате на име претрпљеног физичког бола износ од 200.000,00 динара, на име претрпљеног страха 350.000,00 динара, на име нарушеног естетског изгледа износ од 250.000,00 динара и на име умањења животне активности 120.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 12.01.2023. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да солидарно накнаде трошкове парничног поступка тужилци у укупном износу од 247.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1318/2023 од 13.07.2023. године, преиначена је првостепена пресуда тако што су у ставу првом изреке, обавезани тужени да тужили солидарно на име накнаде штете због претрпљене тешке телесне повреде исплате и то: на име претрпљеног физичког бола 160.000,00 динара, на име претрпљеног страха 280.000,00 динара, на име нарушеног естетског изгледа износ од 200.000,00 динара, на име умањења опште животне активности 96.000,00 динара, све са затезном каматом почев од 12.01.2023. године до исплате, док је одбијен тужбени захтев на име накнаде нематеријалне штете због претрпљеног физичког бола преко износа од 160.000,00 динара до првостепеном пресудом досуђеног износа од 200.000,00 динара, због претрпљеног страха преко износа од 280.000,00 динара до првостепеном пресудом досуђеног износа од 350.000,00 динара, због нарушеног естетског изгледа преко износа од 200.000,00 динара до првостепеном пресудом досуђеног износа од 250.000,00 динара и због умањења опште животне активности преко износа од 90.000,00 динара до првостепеном пресудом досуђеног износа од 120.000,00 динара са каматом. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужили на име накнаде парничних трошкова солидарно плате износ од 215.820,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженима накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Тужила и тужени Град Зајечар су благовремено изјавили ревизије и то тужила у делу преиначења којим је одбијен тужбени захтев и одлуке о трошковима поступка због погрешне примене материјалног права, а тужени у делу у коме је усвојен тужбени захтев због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка, са предлогом да се о ревизијама одлучи у смислу члана 404. ЗПП.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да нема места примени члана 404. ЗПП по ревизији тужиле, јер је ова ревизија дозвољена као редовна на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП и да је ревизија основана, док ревизија туженог Града Новог Сада није дозвољена у смислу члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да посебна ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене одлуке која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и а ко је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији туженог Града Зајечара. Одлучивање о пасивној легитимацији туженог у овој парници не представља правно питање од општег интереса или правно питање у интересу равноправности грађана, о коме би Врховни суд одлучивао по посебној ревизији. Не ради се о питању о коме је потребно ново тумачење права или уједначавања судске праксе, а тужени у ревизији се само паушално позива на одредбу члана 404. ЗПП.

На основу изложеног одлучено је као у ставу другом изреке.

Тужба у предметном спору поднета је дана 28.11.2018. године. Вредност предмета спора која се ревизијом добија од стране туженог је испод ревизијског цензуса прописаног одредбом члана 403. став 3. ЗПП, због чега ревизија није дозвољена, па је на основу члана 413. ЗПП Врховни суд одлучио као у ставу трећем изреке.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 12.07.2018. године тужила је око 15,30 часова, враћајући се са посла, отишла да обиђе своју мајку која живи у улици Пане Ђукића .. у Зајечару. На паркингу наведене зграде налазила се жица везана за металне стубове, која служи да се на паркингу не паркирају аутомобили чији власници нису станари наведене зграде. Тужила се критичном приликом саплела о жицу и пала „директно брадом на бетон“ и том приликом задобила вишеструки прелом тела доње вилице са леве стране и прелом врата доње вилице са десне стране, нагњечење лица са крвним подливом у пределу браде и подвличном пределу са леве стране, раздерно – нагњечну рану у пределу браде и доње усне са десне стране и нагњечење шаке леве руке, које повреде се појединачно и збирно квалификују као тешка телесна повреда. Тужила је оперисана у више наврата, а трпела је физичке болове и страх ближе описан у образложењу одлуке. Према налазу у мишљењу вештака, тужила је због задобијених повреда претрпела страх у трајању и интензитета наведеном у налазу, код тужиле је дошло до умањења животне активности од 10% и умањења естетског изгледа у лакој степену на горњој граници. Према записнику Одељења за инспекцијске послове и комуналну полицију Града Зајечара од 20.07.2018. године, у поступку ванредног теренског инспекцијског надзора, утврђено је да је у улици Пане Ђукића број .. у Зајечару затечена жица која се подиже и спушта на металним стубићима, постављена од стране станара који на том месту паркирају аутомобиле, да је жица на средњем делу удаљена од земље 30 цм, а да су стубићи до метар. Управнику зграде је наложено да у року од 30 дана одлучи са Стамбеном заједницом о уређењу простора испред зграде и да за све то прибави одобрење надлежног органа. Ограђени паркинг се налази на к.п. .. к.о. Зајечар, која представља грађевинско земљиште уписано на Републику Србију, а да је корисник и држалац Град Зајечар.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да жица постављена на парцели кп. бр. .. КО Зајечар представља опасну ствар по положају и иста је била узрок пада тужиле и последично томе задобијања тешке телесне повреде, са којих разлога је усвојио тужбени захтев у целости, налазећи да тужена Стамбена заједница у улици Пане Ђукића број .., одговара за штету у смислу члана 174. ЗОО, као ималац опасне ствари, док је тужени Град Зајечар као корисник и држалац предметне парцеле која је ограђена жицом, одговоран за штету по основу објективне одговорности с обзиром да исти према Одлуци о усвајању плана детаљне регулације центра града објављеном у службеном листу општине бр. 15 од 27.12.2004. године био одговоран за одржавање паркинга односно јавних површина.

Другостепени суд је закључио да је правилно првостепени суд нашао да је тужбени захтев основан и да на страни тужених постоји одговорност за насталу штету. Међутим, другостепени суд је применом члана 192 Закона о облигационим односима, преиначио првостепену пресуду тако што је делимично одбио тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете налазећи да је тужила допринела настанку штете у проценту од 20% будући да је имала сазнање о томе да на месту пада постоји развучена

жица, да је преко површине која је ограђена жицом и раније пролазила, да се пад догодио у летњем периоду око 15,30 часова и да је жица била видљива.

Међутим, по оцени Врховног суда, основано се ревизијом тужиле оспорава побијана пресуда указивањем да је другостепени суд преиначујући првостепену пресуду без отварања расправе изменио чињенично стање и делимично одбио тужбени захтев, чиме је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 394. тачка 1. ЗПП, а то је било од утицаја на доношење законите и правилне пресуде. Наиме, другостепени суд није имао могућност да изведе другачији закључак од оног који је извео првостепени суд у погледу доприноса тужиле настанку штете, јер је првостепени суд чињенично стање утврдио на основу непосредно изведених доказа, исказа сведока, тужиле саслушане у својству странке, па је другостепени суд неприхватањем фактички оцене изведених доказа и закључка првостепеног суда изведеног на основу оцене ових доказа, без отварања расправе фактички изменио чињенично стање. Наиме, ако је другостепени суд нашао да је првостепени суд погрешно оценио исказе сведока и тужиле саслушане у својству странке у погледу сазнања тужиле за начин и висину простирања жице, те њеног доприноса настанку штете, био је дужан да изведе доказ непосредним саслушањем сведока и тужиле као парничне странке да би формирао и у оцени доказа образложио закључак о постојању доприноса тужиле настанку штете.

У поновном поступку, другостепени суд ће непосредно извести доказе како би имао могућност да их цени по свом уверењу, на начин прописан одредбом члана 8. Закона о парничном поступку.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 415. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**